

Predmet C-782/23

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

19. prosinca 2023.

Sud koji je uputio zahtjev:

Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Litva)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

13. prosinca 2023.

Tužitelj u prvostupanjskom postupku i žalitelj:

„Tauritus” UAB

Tuženik u prvostupanjskom postupku i druga stranka u žalbenom postupku:

Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos

Intervenijent:

Kauno teritorinė muitinė

[...]

LIETUVOS VYRIAUSIASIS ADMINISTRACINIS TEISMAS

(Vrhovni upravni sud Litve)

ODLUKA

13. prosinca 2023.

[...] vijeće, u proširenom sastavu, Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud Litve) [sastav suda],

razmatralo je, na zasjedanju suda u pisanom žalbenom postupku, upravni predmet u vezi sa žalbom koju je žalitelj, privatno društvo s ograničenom odgovornošću Tauritus, podnio protiv presude koju je Vilniaus apygardos administracinis teismas (Okružni upravni sud u Vilnius, Litva) 19. siječnja 2022. donio u

upravnom predmetu povodom tužbe koju je žalitelj, privatno društvo s ograničenom odgovornošću Tauritus, podnio protiv tuženika, Muitinės departamentas prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (Carinska uprava pri Ministarstvu financija Republike Litve), radi poništenja odluka, pri čemu je Kauno teritorinė muitinė (Carinski ured u Kaunasu, Litva) djelovao kao intervenijent.

Vijeće, u proširenom sastavu,

utvrdilo je sljedeće:

I.

- 1 Predmetni slučaj odnosi se na porezni spor između žalitelja, privatnog društva s ograničenom odgovornošću Tauritus (u daljnjem tekstu: društvo Tauritus), i tuženika, Carinske uprave pri Ministarstvu financija Republike Litve (u daljnjem tekstu: Carinska uprava). Predmetni spor odnosi se na, među ostalim, dio Inspekcijskog izvješća br. 7KM320048M Carinskog ureda u Kaunasu od 14. rujna 2017. (u daljnjem tekstu: izvješće) kojim je društvu Tauritus razrezano i naloženo plaćanje zateznih kamata u iznosu od 4853 eura na ime poreza na dodanu vrijednost (u daljnjem tekstu: PDV) kod uvoza.

Pravna osnova: pravo Europske unije

- 2 Članak 15. stavak 2. točka (a) Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije (u daljnjem tekstu: Carinski zakonik Unije) propisuje:

„2. Podnošenjem carinske deklaracije [...] dotična je osoba odgovorna za sve sljedeće:

(a) točnost i potpunost informacija koje se navode u deklaraciji, obavijesti ili zahtjevu; [...]”

- 3 Članak 70. Carinskog zakonika Unije među ostalim predviđa:

„1. Primarna osnova za carinsku vrijednost robe je transakcijska vrijednost, odnosno cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu kada se prodaje radi izvoza u carinsko područje Unije, po potrebi prilagođena.

2. Cijena koja je stvarno plaćena ili plativa je ukupno plaćanje koje je kupac izvršio ili će izvršiti za prodavača ili za treću stranu u korist prodavača za uvezenu robu i uključuje sva plaćanja koja su izvršena ili će biti izvršena kao uvjet za prodaju uvezene robe.

3. Transakcijska se vrijednost primjenjuje pod uvjetom da su ispunjeni svi sljedeći uvjeti:

[...] (b) prodaja ili cijena ne podliježu nekom uvjetu ili činidbi čija se vrijednost ne može odrediti u odnosu prema robi čija se vrijednost određuje; [...]"

- 4 Članak 173. stavak 3. Carinskog zakonika Unije predviđa da se „[n]a zahtjev deklaranta [...] u roku od tri godine od dana prihvaćanja carinske deklaracije može dopustiti izmjena carinske deklaracije nakon puštanja robe kako bi deklarant ispunio svoje obveze vezane za stavljanje robe u dotični carinski postupak”.
- 5 Članak 128. stavak 1. Provedbene uredbe Komisije (EU) 2015/2447 od 24. studenoga 2015. o utvrđivanju detaljnih pravila za provedbu određenih odredbi Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća o utvrđivanju Carinskog zakonika Unije (u daljnjem tekstu: Provedbena uredba) predviđa da se „[t]ransakcijska vrijednost robe koja se prodaje za izvoz na carinsko područje Unije utvrđuje [...] u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije na temelju prodaje koja se dogodila neposredno prije unošenja robe na carinsko područje”.
- 6 U skladu s člankom 133. Provedbene uredbe, „[a]ko prodaja ili cijena uvezene robe podliježe nekom uvjetu ili činidbi čija se vrijednost može odrediti u odnosu na robu kojoj se utvrđuje vrijednost, ta se vrijednost smatra dijelom stvarno plaćene ili plative cijene [...]”.
- 7 Prema članku 85. Direktive Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost, „[u] pogledu uvoza robe, oporezivi iznos je vrijednost u carinske svrhe, koja se utvrđuje u skladu s važećim odredbama Zajednice”.

Relevantne činjenice

- 8 Carinski ured u Kaunasu je na temelju odluke od 26. svibnja 2017. proveo poreznu inspekciju društva Tauritus za razdoblje od 1. listopada 2015. do 30. travnja 2017., kojom je utvrđeno da je to društvo tijekom navedenog razdoblja, među ostalim, kupovalo razne količine dizela i mlaznog goriva od raznih dobavljača te ih uvozilo na državno područje Republike Litve.
- 9 U ugovorima koje je društvo Tauritus sklapalo s dobavljačima te na *pro forma* računima koji su mu izdavani bila je navedena cijena koju je ono imalo privremeno platiti za kupnju robe (u daljnjem tekstu: privremena cijena).
- 10 Društvo Tauritus je prilikom deklariranja puštanja kupljenog i uvezenog goriva u slobodan promet i domaću uporabu u svojim uvoznim deklaracijama navodilo privremenu cijenu kao carinsku vrijednost te robe. Shodno tomu, ono je u svojim deklaracijama toj robi stavljalo oznaku carinske vrijednosti „6”, to jest, određivalo je njezinu carinsku vrijednost primjenom „sekundarne” metode predviđene u članku 74. stavku 3. Carinskog zakonika Unije i članku 144. Provedbene uredbe.
- 11 Prema uvjetima ugovora koje je društvo Tauritus sklapalo s dobavljačima, privremena cijena kasnije je prilagođavana s obzirom na okolnosti koje bi nastupile nakon uvoza robe, kao što su prosječne cijene goriva na tržištu za

relevantno razdoblje i prosječni valutni tečaj u relevantnom razdoblju. Društvo Tauritus i njegovi dobavljači tu su revidiranu cijenu (u daljnjem tekstu: konačna cijena) dogovarali u dopunskim sporazumima (prilozima ugovorima), na temelju kojih su dobavljači izdavali račune (ovisno o spomenutim fluktuacijama tržišnih cijena, konačna cijena je u nekim slučajevima bila viša, a u nekim slučajevima niža od privremene cijene).

- 12 Nakon što bi od dobavljača primilo te revidirane račune, društvo Tauritus bi na vlastitu inicijativu zatražilo prilagodbu vrijednosti robe deklarirane u spomenutim uvoznim deklaracijama.
- 13 Inspekcijom je utvrđeno i da je društvo Tauritus u razdoblju od 29. rujna 2016. do 1. veljače 2017. podnijelo Carinskom uredu u Kaunasu trinaest uvoznih deklaracija (u daljnjem tekstu: sporne deklaracije), u kojima je privremena cijena dogovorena s dobavljačima bila navedena kao carinska vrijednost uvezenog goriva (u daljnjem tekstu: predmetna roba). Dobavljači su društvu Tauritus 6. veljače 2017. i 15. ožujka 2017. izdali revidirane račune (u daljnjem tekstu: revidirani računi) na kojima su bile navedene konačne cijene uvezenog goriva, koje su bile više od carinske vrijednosti navedene u spornim deklaracijama.
- 14 Društvo Tauritus, za razliku od inače, nije od carinskih tijela zatražilo prilagodbu carinske vrijednosti robe navedene u spornim deklaracijama te do početka porezne inspekcije (26. svibnja 2017.) nije u državni proračun uplatilo dodatan PDV kod uvoza.
- 15 Carinski ured u Kaunasu je primjenom metode određivanja carinske vrijednosti predviđene u članku 70. stavku 1. Carinskog zakonika Unije konačnu cijenu navedenu u revidiranim računima uzeo kao carinsku vrijednost predmetne robe te je, među ostalim, društvu Tauritus dodatno razrezao i naložio plaćanje zatezних kamata na ime PDV-a kod uvoza obračunatih za razdoblje od prihvaćanja spornih deklaracija do donošenja Izvješća (14. rujna 2017.).
- 16 Porezni spor u pogledu te odluke Carinskog ureda u Kaunasu razmatrali su Carinska uprava, Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (Komisija za porezne sporove pri Vladi Republike Litve) i Vilniaus apygardos administracinis teismas (Okružni upravni sud u Vilniusu), koji su svi utvrdili da je obračun zatezних kamata bio opravdan.
- 17 Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud Litve), koji je razmatrao žaliteljevu žalbu, je odlukom od 17. lipnja 2020. porezni spor vratio Carinskoj upravi na ponovno odlučivanje, u bitnome utvrdivši da je Carinski ured u Kaunasu carinsku vrijednost predmetne robe neopravdano izračunao upotrebom metode „transakcijske vrijednosti”. Taj je sud u bitnome utvrdio da se primjena članka 70. stavka 1. Carinskog zakonika Unije nije mogla temeljiti na konačnoj cijeni koja nije bila i nije mogla biti poznata u trenutku uvoza predmetne robe i podnošenja izvornih deklaracija.

- 18 Carinska uprava je odlukom od 31. prosinca 2020., nakon što je ponovno ispitala žaliteljevu pritužbu protiv spornog dijela Izvješća, potvrdila taj dio odluke Carinskog ureda u Kaunasu, odnosno potvrdila je žaliteljevu obvezu plaćanja predmetne zatezne kamate.
- 19 To (središnje) porezno tijelo među ostalim je smatralo da se činjenice razmatrane u presudama Suda EU-a, kojima se Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud Litve) vodio pri donošenju odluke od 17. lipnja 2020., razlikuju od činjenica predmetnog poreznog spora te je stoga zaključilo, među ostalim, da je društvo Tauritus, nakon što je od dobavljača primilo revidirane račune s konačnom cijenom, bilo dužno zatražiti prilagodbu spornih uvoznih deklaracija, to jest, izračunati carinsku vrijednost predmetne robe u skladu s člankom 70. stavkom 1. Carinskog zakonika Unije prihvaćanjem konačne cijene navedene na revidiranim računima kao transakcijske vrijednosti. Prema mišljenju Carinske uprave, s obzirom na to da društvo Tauritus nije ispunilo tu obvezu do početka porezne inspekcije, Carinski ured u Kaunasu je opravdano prilagodio sporne deklaracije kako je to gore opisano i obračunao zatezne kamate za razdoblje od podnošenja izvornih deklaracija carinskim tijelima.
- 20 Budući da je Vilniaus apygardos administracinis teismas (Okružni upravni sud u Vilniusu) odlukom od 19. siječnja 2022. potvrdio stajalište Carinske uprave i odbio tužbu društva Tauritus, potom je podnijelo žalbu Lietuvos vyriausiasis administracinis teismas (Vrhovni upravni sud Litve).

vijeće, u proširenom sastavu,

zaključuje sljedeće:

II.

- 21 S obzirom na upravnu praksu Carinske uprave, koju jasno ilustriraju okolnosti poreznog spora o kojem je riječ, predmetni slučaj otvara pitanje tumačenja članka 70. i članka 173. stavka 3. Carinskog zakonika Unije. Stoga je potrebno Sudu Europske unije (u daljnjem tekstu: Sud EU-a) uputiti zahtjev za prethodnu odluku u pogledu tumačenja navedenih odredbi prava Unije [...] [razlozi za upućivanje zahtjeva Sudu EU-a].

Uvodne napomene

- 22 U ovom stadiju postupka važno je istaknuti da, kao prvo, iako se spor u predmetnom slučaju odnosi samo na zatezne kamate čije je plaćanje žalitelju naloženo, njihov je iznos izravno povezan s iznosom poreznog duga i trenutkom nastanka obveze njegova plaćanja. Posljedično, primjerice, ako se utvrdi da je carinska vrijednost, to jest, ujedno i porezna vrijednost, pogrešno utvrđena, u predmetnom slučaju ne bi bilo moguće obvezu plaćanja (dijela) zateznih kamata proglašiti opravdanom.

- 23 Kao drugo, kako je to gore navedeno, Carinski ured u Kaunasu u predmetnom je slučaju konačne cijene predmetne robe, kako ih je žalitelj dogovorio s dobavljačima nakon puštanja te robe, smatrao transakcijskom vrijednošću, to jest, deklariranu privremenu cijenu, koja je kasnije revidirana (prilagođena) tako da odgovara konačnoj cijeni, uzeo je kao transakcijsku vrijednost.

23.1. Ta konačna cijena, kako su ju Carinski ured u Kaunasu i sama Carinska uprava priznali, nije bila i nije mogla biti poznata kada je Carinski ured u Kaunasu prihvatio deklaraciju (dostavljeni ugovori sklopljeni s dobavljačima i objašnjenja žalitelja, a koja Carinska uprava ne dovodi u pitanje, potvrđuju da je konačna cijena utvrđena tako da je privremena cijena revidirana (prilagođena) s obzirom na prosjek tržišnih cijena koje su objavljivale posebne agencije te na prosječne fluktuacije valutnog tečaja u relevantnom razdoblju).

23.2. Osim toga, podaci prikupljeni tijekom porezne inspekcije objektivno potvrđuju da je konačna cijena u nekim slučajevima bila viša, a u nekim slučajevima niža od privremene cijene (privremena cijena koju je društvo Tauritus dogovorilo s dobavljačima na datum prihvatanja deklaracije mogla se naknadno sniziti ili povišiti).

- 24 Kao treće, nema dokaza o tome da su transakcije o kojima je riječ u predmetnom slučaju uključivale prijevaru, zloroptrebu prava ili bilo koji drugi oblik utaje poreza.

(Ne)primjena metode „transakcijske vrijednosti” za određivanje carinske vrijednosti

- 25 Prije svega, potrebno je utvrditi treba li članak 70. Carinskog zakonika Unije tumačiti na način da se njegov stavak 1. ne primjenjuje ako je u trenutku prihvatanja carinske deklaracije te na temelju prodaje koja se dogodila neposredno prije unošenja robe na carinsko područje poznata samo plativa privremena cijena, koja je naknadno (to jest, nakon podnošenja deklaracije i puštanja robe u slobodan promet) povišena ili snižena s obzirom na okolnosti koje su bile izvan kontrole stranaka transakcije i nepoznate u trenutku podnošenja deklaracije.
- 26 U tom pogledu treba istaknuti da se na temelju članka 70. Carinskog zakonika Unije i članka 128. stavka 1. Provedbene uredbe razumno može pretpostaviti da je za primjenu metode „transakcijske vrijednosti” za određivanje carinske vrijednosti nužno da je u trenutku podnošenja carinske deklaracije carinskom tijelu poznata cijena koja je stvarno plaćena ili plativa (ili da je se može utvrditi).
- 27 Osim toga, članak 70. stavak 3. točka (b) Carinskog zakonika Unije izričito propisuje da navedena metoda nije primjenjiva ako prodaja ili cijena podliježu nekom uvjetu ili činidbi čija se vrijednost ne može odrediti u odnosu prema robi čija se vrijednost određuje. U predmetnom slučaju, naknadna prilagodba privremene cijene (bila) je dio „uvjeta za prodaju” predmetne robe za potrebe,

među ostalim, te odredbe Carinskog zakonika Unije (u tom pogledu vidjeti, među ostalim, presudu Suda EU-a od 19. studenoga 2020., 5th AVENUE Products Trading, C-775/19, EU:C:2020:948, t. 38. do 42.). Međutim, kako je to gore navedeno, konačna cijena nije bila poznata u trenutku podnošenja spornih deklaracija te je se moglo naknadno povisiti ili sniziti, to jest, smatra se da utjecaj tog uvjeta za prodaju na stvarno plativu konačnu cijenu nije bio određen te se nije mogao odrediti u trenutku puštanja robe u promet.

- 28 Smatra se i da bi se obveza deklaranta da primijeni metodu „transakcijske vrijednosti” kada se cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu koja se prodaje za izvoz ne može utvrditi (nije poznata) u trenutku podnošenja deklaracije protivila obvezi predviđenoj u članku 15. stavku 2. točki (a) Carinskog zakonika Unije. Osim toga, navođenje u deklaraciji privremene cijene, koja se može naknadno sniziti ili povisiti, može dovesti do arbitrarne ili fiktivne carinske vrijednosti, što bi se protivilo primjeni metode određivanja carinske vrijednosti o kojoj je riječ (u tom pogledu vidjeti, primjerice, presudu Suda EU-a od 9. lipnja 2022., Baltic Master, C-599/20, EU:C:2022:457, t. 26. i 27. i navedenu sudsku praksu).
- 29 Valja istaknuti i da je Sud EU-a u točki 35. presude od 20. prosinca 2017. u predmetu Hamamatsu Photonics Deutschland (C-529/16; EU:C:2017:984) utvrdio da se „[...] kao carinska vrijednost [ne može odrediti] dogovorena transakcijska vrijednost koja se, jednim dijelom, sastoji od prvobitno fakturiranog i deklariranog iznosa i, drugim dijelom, od paušalnog usklađenja izvršenog po završetku obračunskog razdoblja a da nije moguće znati hoće li se to usklađivanje na kraju obračunskog razdoblja izvršiti naviše ili naniže”. Iako se, kako Carinska uprava ističe, činjenično stanje predmeta [...] u kojem je donesena presuda Hamamatsu Photonics Deutschland razlikuje od činjeničnog stanja predmetnog slučaja, citirano utvrđenje iz presude Hamamatsu Photonics Deutschland temeljilo se na općim načelima tumačenja prava izloženima u točkama 24. do 33. te presude, što vodi do zaključka da se, u predmetnom slučaju, metoda „transakcijske vrijednosti” nije mogla primijeniti na društvo Tauritus u trenutku podnošenja spornih deklaracija (izvornih deklaracija).

Obveza izmjene deklarirane carinske vrijednosti robe puštene u slobodan promet

- 30 Predmetni slučaj otvara i pitanje treba li članak 173. stavak 3. Carinskog zakonika Unije tumačiti na način da deklarant nije dužan od carinskih tijela zatražiti prilagodbu carinske vrijednosti koja je određena i deklarirana u skladu s člankom 74. tog zakonika ako se cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu u smislu članka 70. stavka 1. tog zakonika, a koja nije bila i nije mogla biti poznata u trenutku podnošenja deklaracije, utvrdi nakon puštanja te robe u slobodan promet.
- 31 U predmetnom slučaju, Carinski ured u Kaunasu i Carinska uprava u bitnome su presudili da je društvo Tauritus, nakon što je primilo revidirane račune, moralo zatražiti izmjenu spornih deklaracija i carinsku vrijednost robe izračunati u skladu s postupkom predviđenim u članku 70. stavku 1. Carinskog zakonika Unije, za

potrebe čega bi kao transakcijsku vrijednost uzelo konačnu cijenu koja je dogovorena nakon podnošenja deklaracije i puštanja robe u slobodan promet. Budući da društvo Tauritus nije od nadležnog carinskog tijela zatražilo izmjenu spornih deklaracija, Carinski ured u Kaunasu je sam prilagodio carinsku vrijednost na opisani način.

- 32 U tom pogledu treba istaknuti, prije svega, da članak 173. stavak 2. Carinskog zakonika Unije sadržava opće pravilo prema kojem deklarant (uvoznik) ne može izmijeniti carinsku deklaraciju nakon što je roba puštena kao u predmetnom slučaju. Iznimno, kako članak 173. stavak 3. tog zakonika predviđa, na zahtjev deklaranta se može dopustiti izmjena carinske deklaracije nakon puštanja robe kako bi deklarant ispunio svoje obveze vezane za stavljanje robe u dotični carinski postupak.
- 33 S obzirom na te odredbe, treba istaknuti da, s jedne strane, carinska vrijednost mora odražavati stvarnu ekonomsku vrijednost uvezene robe i uzeti u obzir sve sastavne dijelove te robe koji imaju ekonomsku vrijednost (u tom pogledu vidjeti, među ostalim, presudu Suda EU-a od 22. travnja 2021., Lifosa, C-75/20, EU:C:2021:320, t. 24. i navedenu sudsku praksu). S druge strane, iz članka 173. stavka 3. Carinskog zakonika Unije ne proizlazi da je deklarant dužan, a ne ovlašten, zatražiti izmjenu deklaracije te riječ „izmjena” usto sugerira da u deklaraciji postoje pogreške ili netočnosti koje je potrebno ispraviti. U tom pogledu nije jasno može li se takvom pogreškom ili netočnošću smatrati neprimjena metode određivanja carinske vrijednosti koju nije bilo moguće upotrijebiti u trenutku podnošenja deklaracije.
- 34 Iz sudske prakse Suda EU-a među ostalim proizlazi i da se, u skladu s načelom neopozivosti već prihvaćene deklaracije, podaci u deklaraciji mogu izmijeniti samo u slučajevima koji su strogo određeni zakonodavstvom Unije (u tom pogledu vidjeti, primjerice, presudu od 17. rujna 2014., Baltic Agro, C-3/13, EU:C:C:2227, t. 43. i navedenu sudsku praksu) te da mogućnost izmjene deklaracije predviđena u članku 173. stavku 3. Carinskog zakonika Unije treba usko tumačiti (presuda od 8. lipnja 2023., Zes Zollner Electronic, C-640/21, EU:C:2023:[457], t. 43.).
- 35 U tom pogledu treba istaknuti da članak 176. [stavak 1.] točka (c) Carinskog zakonika Unije povjerava Europskoj komisiji zadaću određivanja postupovnih pravila za izmjenu carinske deklaracije nakon puštanja robe u skladu s člankom 173. stavkom 3. Međutim, Provedbena uredba, koja je, kako proizlazi iz njezine uvodne izjave 39., donesena radi utvrđivanja „[...] slučajev[a] u kojima se carinska deklaracija može izmijeniti nakon puštanja robe [...]”, ne predviđa mogućnost izmjene deklaracije u situaciji poput one o kojoj je riječ u predmetnom slučaju, to jest, u situaciji u kojoj cijena koja je stvarno plativa za robu postane poznata zbog promjena u ugovorima o nabavi robe izvršenih nakon podnošenja deklaracije. Naprotiv, primjerice, članak 130. stavak 3. Provedbene uredbe izričito zabranjuje uzimanje u obzir popusta koji proizlaze iz izmjena ugovora izvršenih nakon prihvaćanja carinske deklaracije.

III.

1. [...] [obveza podnošenja zahtjeva na temelju članka 267. trećeg stavka UFEU-a]

2. U tim okolnostima, kako bi se odagnale dvojbe koje su se pojavile u pogledu tumačenja i primjene odredbi prava Unije koje su relevantne za pravne odnose o kojima je riječ u predmetnom sporu, od Suda EU-a valja zatražiti da protumači te odredbe. Odgovor na pitanja izložena u izreci ove odluke ključan je za predmetni slučaj jer bi omogućio, pritom među ostalim osiguravajući nadređenost prava Unije, određivanje opsega žaliteljeve obveze plaćanja PDV-a kod uvoza i trenutak nastanka te obveze, to jest, okolnosti s kojima je, među ostalim, mogućnost poreznog tijela da naloži plaćanje zatezних kamata na taj porez izravno povezana.

S obzirom na prethodna razmatranja [...] [upućivanje na odredbe postupovnog prava] [...], ovo vijeće

nalaže sljedeće:

[...] [standardne postupovne formulacije]

Sudu Europske unije upućuju se sljedeća prethodna pitanja:

1. Treba li članak 70. Uredbe (EU) br. 952/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 9. listopada 2013. o Carinskom zakoniku Unije tumačiti na način da se njegov stavak 1. ne primjenjuje u situaciji, poput one u predmetnom slučaju, u kojoj je u trenutku prihvaćanja carinske deklaracije te na temelju prodaje koja se dogodila neposredno prije unosa robe na carinsko područje poznata samo plativa privremena cijena, koja je naknadno (to jest, nakon podnošenja deklaracije i puštanja robe u slobodan promet) povišena ili snižena s obzirom na okolnosti koje su bile izvan kontrole stranaka transakcije i nepoznate u trenutku podnošenja deklaracije?

2. Treba li članak 173. stavak 3. Uredbe (EU) br. 952/2013 tumačiti na način da deklarant nije dužan od carinskih tijela zatražiti prilagodbu carinske vrijednosti koja je određena i deklarirana u skladu s člankom 74. tog zakonika ako se cijena koja je stvarno plaćena ili plativa za robu u smislu članka 70. stavka 1. tog zakonika, a koja nije bila i nije mogla biti poznata u trenutku podnošenja deklaracije, dozna nakon puštanja te robe u slobodan promet?

[...] [standardne postupovne formulacije i sastav suda] [...]